

SAFAHAT'TAN ÖYKÜLER

Hazırlayan: Münire Daniş

Resimleyen: Derya Işık Özbay

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN

ÇOCUK KLASİKLERİ

SAFAHAT'TAN ÖYKÜLER

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

MEB
TAVSİYELİ

KÜFE

Her zamanki alışkanlığıma uyarak sabah erkenden evden ayrılmıştım. Sabahın erken vakitlerinde temiz havayı soluyarak sakin adımlarla etrafı seyrederek yürümeyi severim.

Fakat yaşadığım mahalle İstanbul'un kenar semtlerinden birinde. Bu, sokaklarından yüzme bilmeden geçilemez demektir. Adım başında su birikintisi çıkar karşına. Çukur derin mi, anlayamazsın. Dikkati elden bırakmayacaksın. Hele de sular karardı mı, kandilsiz, değneksiz eve varılamaz. Gözün kandilin önünde, değneğin çukurlarda, bir ada bulursan basar geçersin, yok denizse zıplayıp atlayacaksın.

Ben hem alıştım, hem ustalaştım artık. Başka çaresi mi var, alışacaksın. Suyu, çukuru da aşarım, etrafımdaki manzarayı da kaçırmam seyredirim.

Sabah evden çıktığımda eski, harap evlerin saçaklarına sığınmış ilerlerken, elimdeki değneğe bir şey takıldı. Baktım ki, önümde genişçe bir küfe yatmakta. Bu bir hamal küfesi, epey de eski, ama sokağa atılmış olamaz, acaba kimin?

Derken; on üç - on dört yaşlarında bir çocuk evden fırlayıp küfeyi tekmelemeye başladı. Küfe bir o yana bir bu yana yuvarlanıp duruyor, ben de şaşkın bakışlarla seyrediyorum. "Hayırdır" dedim içimden.

Çocuk, "Babam senin yüzünden öldü, sen hâlâ kurumla yat sokağın ortasında. Zalim küfe, sen de öl!" deyip bir yandan küfeyi tekneliyor, bir yandan da ağlıyordu.

Bu manzara karşısında ne yapacağımı bilemedim. O anda karşıki evin penceresinde orta yaşlı bir kadın görüldü.

"Ah benim oğlum, gel etme sakın, kırma küfeyi. Küfeden ne istersin oğlum, ağzı yok, dili yok. Baban sekiz sene kullandı... Üstelik o küfenin uğurlu olduğunu söyler, 'Bu küfeyi

alalı hiç yüksüz kalmadım.’ derdi. Baban gidince o da öksüz kaldı. Etme yavrum, sen de o küfeyle besleyeceksin ananı, kardeşini. Küçük bir çocuk değilsin artık. Sorumluluk yüklenmeyi öğrenmelisin.”

Kadını dinleyince meseleyi anladım. Çocuğa acıdım, hâlini anladım. Acısını böyle ifade ediyordu. Nasihat edilmeliydi ona. Çocuğa yaklaştım, şefkatli bir sesle “Güzel yavrucuğum, annenin sözünü dinlemelisin.” dedim.

Fakat çocuk yüzünü ekşitip, kaşlarını çatarak yüzüme bakıp “Senin işin yok mu, beni rahat bırak, yoluna git!” dedi hışımla.

Annesi yeniden seslendi: “Baban yaşında adamla nasıl konuşuyorsun öyle? Adamcağız nasihat ediyor sana!”

“Bırak hanım, söylenme, çocuktur. Hem acısı büyük; kusura bakmam ben.”

Çocuğa döndüm sonra, “Adın ne senin?” diye sordum.

“Hasan.”

“Hasan, dinle... İçin yanıyor biliyorum. Hâlinizi anlayınca benim de iim yandı. Ama acını hiddete dökme. Hiddet insanı zararlı çıkarır. Anladığım kadarıyla babanın yerini sen tutacaksın. Anneni, kardeşini sana ısmarlayıp gitmiş baban. Yıllarca alnının teriyle çalışmış, seni büyötmüş. Şimdi sen de kardeşini büyöteceksin.”

ocuk ağlamaklı gözleriyle yüzüme bakıyordu. Birden kaşlarını çattı, sözümü kesti: “Küfeyle öyle mi?”

“Neden olmasın? Böyle düşünme. Alın teriyle geçinmek ayıp mı, yük taşıyarak çalışmak günah mı? Elin tutuyor, ayağın işliyor, dilencilik mi edeceksin? Asıl ayıp dilenmektir, utanılacak olan da tembelliktir.”

“Ne doğru söyledi.” dedi kadın pencereden. “Öp oğlum amcanın elini... Önemli olan çalışmak, helalinden kazanmak, bunu öğrenemedin mi?”

ocuk heyecanla annesine döndü; “Unuttun mu, hani bayramda komşunun

gelini,' Dayım yatı mekteplerinde zabittir.' demişti. 'Hasan'ın zihni açık...' Söyleyeyim de onu mektebe koysun... Beni okutmayıp, bu yaşta hamal mı yapacaksın?" diye kırıgın bir sesle söylendi.

Anne oğul, birbirlerine laf anlatmaya durdular. Anladım ki söz uzun sürecektir. O gün de yapılacak işim çok... Onları bıraktım, kendi yoluma döndüm. O günden itibaren hep merak ettim; zavallı Hasan ne oldu acep?

Bir gün küçük kızımın canı evde çok sıkılmıştı. Elime yapışmış, "Hadi baba beni gezmeye götür." diye ısrar ediyordu. "E hadi bakalım, isteğin olsun, Fatih'e çikalım biraz." dedim. Bizim ufaklığın neşeli şarkıları eşliğinde evden ayrıldık.

Kömürcüler kapısından geçince, karşımıza bir deve kervanı çıktı. Kızımın pek ilgisini çekti. Develeri seyretmeyi ben de severim. O yamru yumru beden, upuzun boyun,